

at hvad der nu er et Mindretal, var blevet et Flertal. Det, som gjør, at vi, der høre til Mindretallet, gaa imod Flertallets Indstilling, er, at det ikke var os muligt efter det Kjendskab, vi havde til Klagen, paa det Tidspunkt, da Afgjørelsen blev stillet til os, at tage nogen Bestemmelse om, hvorvidt Balget burde godkjendes eller ikke og derfor endnu mindre troede, at Thinget vilde være i Stand dertil, selv efter en saa udførlig Gjengivelse af Klagemaalene som den, der nu har fundet Sted. Saaledes som Afdelingerne maa arbejde, vil i Reglen en Klage kun blive oplæst af en enkelt Mand, medens de Andre ere henviste til at høre derpaa og alene efter Dplæsningen danne sig en Mening; men dette er dog langt fra saa betryggende en Fremgangsmaade som den, der følges i et Udvalg, hvor hver Enkelt kan faae Klagen til rolig Overveielse, altsaa kan standse ved de Punkter, hvor han kan være i Tvivl, og hvor derefter en udførlig Forhandling kan finde Sted uden at hindres af den korte Tid, som hidtil i Reglen har været indømmet Afdelingerne. Jeg kan blot minde om, at det hidtil saa at sige altid har været Tilfældet, at ikke alene Afdelingernes Arbejde er blevet sluttet samme Dag, Thinget er aabnet, men tillige, at Forhandlingen om Balgbrevene er sluttet, saa at man kunde gaa til at vælge Formand og Viceformand, altsaa at Thinget har kunnet sættes paa selve Aabningsdagen, og Finantsloven forelægges den følgende Dag. Det synes nu imidlertid, som om man i Nar vil komme ind paa en anden Wei, idet ikke alene Afdelingerne have arbejdet flere Dage, men ogsaa Forhandlingen om deres Indstillinger vil kræve en langt længere Tid, end vi hidtil have været vant til. Dette anser jeg nu for meget lidet ønskeligt, da det vistnok vilde være langt heldigere, om alle de klare Balg kunde blive afgjorte saa vidt muligt strax den første Dag, saa at Thinget kunde blive sat strax og Arbejdet umiddelbart derefter optages. En Forudsætning herfor maatte det være, at alle Balg, for hvis Vedkommende der maatte foreligge enten megen Tvivl eller dog kunde antages at ville fremkomme saa megen Tvivl, at de ikke kunde afgjøres efter de Enkeltes Autoritet, som troede sig i Stand til at godkjende Balget, efter at have hørt de paagjældende Aktstykker oplæse af en enkelt Mand, blive udsatte til Prøvelse i et Udvalg. I Birkeligheden vilde den Forsinkelse, dette kunde medføre, ikke være synderlig stor, naar Klagerne over Balget vare ugrundede, og Ulempen ved, at Kredsen i den til Prøvelsen fornødne Tid var uden Repræsentant, vilde i alt Fald ikke være større end den, der nu kan finde Sted derved, at et Medlem bliver sygt eller reiser hjem eller paa anden Maade holdes borte nogle Dage fra Thinget. Det maa jo ogsaa erindres, at der altid efter at Thinget er sat, hengaar nogen Tid, forinden de vigtigste Afstemninger foregaa her i

Thinget, ja selv inden Udvalget om Finantsloven bliver nebsat. Dette var ogsaa for mit Vedkommende Grunden til, at jeg, hvad den ærede Ordfører kaldte „forlod“ ham forrige Dag, idet jeg vel i Afdelingen selv havde dannet mig en Overbevisning om, at Balget burde godkjendes; men paa ingen Maade trøstede mig til at forlange, at Andre her i Salen skulde slutte sig dertil blot paa Autoritet, saasnart de havde Tvivl efter at have hørt den udførlige Fremstilling af Sagen. I det Dieblit, der fra andre Sider yttres saa stærke Tvivl, at Forhandlingen derved vil i nogen højere Grad forsinkes og selve Afgjørelsen ikke kan træffes af dem med fuld Klarhed, maa, efter min Mening, det vedkommende Balg helst henvises til et Udvalgs Drøftelse. Det i Lørdags omstridte Balg antager jeg endnu bør godkjendes, og Udsaldet af den nærmere Prøvelse vil vel blive, at man efter saa Dages Forsøb vil indstille det ærede Medlems Balgbrev til Godkjendelse; men naturligvis er jeg ikke Herre over Afgjørelsen i Udvalget. Det Aktstykke, hvorom der her er Tale, er, som Ordføreren oplyste, paa 24 tætsfrevne Folioider, og saaledes som Arbejdet paa Grund af Tidens Korthed maatte finde Sted i Afdelingen, blev det kun oplæst een Gang, og det endda paa den Maade, at da Afgjørelsen skulde træffes, havde vi kun hørt den Del, der angik det nuværende Balg; først næste Dag hørte vi den Del oplæse, der angik de foregaaende Balg. Jeg bebrejder ikke den ærede Formand for Afdelingen, der er det samme ærede Medlem, som nu førte Ordet for dens Flertal, Noget i saa Henseende. Skulde vi blive færdige i rimelig Tid, var der ikke Andet at gjøre, og de Herrers vide jo, at det var vor Afdeling, som i Fredags sidst blev færdig. Men det er et Bevis for Ulempen ved at tage et saadant Balg og saadanne Klager for til Afgjørelse i en Afdeling. Det har heller ikke hidtil været Fremgangsmaaden; det har tværtimod været almindeligt, at naar Klager af et saadant Omfang og med saa indgribende Antepunkter, som der her have været for, have foreligget, saa har man i Afdelingen sagt, det bør lægges hen til det staaende Udvalg. Jeg kan f. Ex. henvise til, hvad der skete i 1873, da en lignende Klage kom frem fra den anden Side angaaende Slagsevalget. Der blev da strax sagt, at man paa Grund af Klagerens Omfang og Specialitet ansaa det for rettest, at Sagen gik til Udvalget, og om denne Indstilling sluttede man sig enstemmig. Jeg maa dog strax føie til, at der ganske vist den Gang var en langt ringere Stemmemorfiksel end nu, men at det ikke var det Afgjørende ved Indstillingen; det var ifkun Klagerens Omfang og Specialitet, som blev ansørt som Indstillingens Grund. Der blev anket over, at denne Klage er kommen saa sent frem. Sa, det er ubeldigt, og det er Noget, som vi til alle Tider maa ønske, at Klagerne komme saa tidlig frem, at der fra